

"Sabırsızlık ise Allah'tan şikâyeti tazammun eder. Ve ef'âlini tenkit ve rahmetini ittiham ve hikmetini beğenmemek çıkar." Başına çok büyük musibetler gelenler açısından bu kısmı açar mısınız?

"*İkincisi:* Musibetlere karşı sabırdır ki, tevekkül ve teslimdir. **إِنَّا نَحْنُ الْمُغْتَوِّكِلِينَ - وَإِنَّا نَحْنُ الْمُصَابِرِينَ** sabırsızlık Ve .ediyor mazhar şerefine ise Allah'tan şikâyeti tazammun eder. Ve ef'âlini tenkit ve rahmetini ittiham ve hikmetini beğenmemek çıkar."

"Evet, musibetin darbesine karşı şekvâ suretiyle elbette âciz ve zayıf insan ağlar. Fakat şekvâ Ona olmalı; Ondan olmamalı. Hazret-i Yakup Aleyhisselâmın **إِنِّي لَأَسْتَعِينُكَ يَا رَبِّ وَأَكْتَفِي بِكَ** demesi gibi olmalı. Yani, musibeti Allah'a şekvâ etmeli; yoksa Allah'ı insanlara şekvâ eder gibi 'Eyvah! Of!' deyip 'Ben ne ettim ki bu başıma geldi?' diyerek, âciz insanların rikkatini tahrik etmek zarardır, mânâsızdır."(1)

Maruz kaldığımız musibet ve belalar ne kadar ağır ve zor da olsa isyan ve şikayetin insana ne maddi ne de manevi hiçbir faydası bulunmuyor. Aksine isyan musibeti ikileştiriyor, daha da ziyadeleştiriyor.

İsyan ve şikayet tıpkı *kırık bir el ile düşmana yumruk atmak gibidir*; kırık bir el ile ne kadar yumruk atsa kendi canı misliyle acıyacaktır. Oysa sabretse, sadece kırığa odaklanıp onun tedavi yollarını arasa, canı daha az acıyacak ve manen de büyük bir sevap kazanacak. Onun için isyan ve şikayetin ne psikolojik anlamda ne de uhrevi anlamda hiçbir faydası bulunmadığı gibi, çok büyük zararları var. **İsyan**, derdi birden bine çıkarırken, **sabır** binden bire indirir.

İnsan aciz ve dayanıksız bir fıtrata sahip olduğu için ağlamak, sızlamak ve şikayet etmek ister. Bu yüzden insana "Ağlama, sızlama, şikayet etme!.." denilemez. Ama ağlama, sızlama ve şikayetin yüzü ve yönü ayarlanabilir. İşte insan bu noktada sorumlu ve vebal içindedir. Bunun en güzel örneği Hz. Yakub (as)'ın tavrıdır:

"... Ben derdimi de üzüntümü de ancak Allah 'a şikayet ederim." (Yusuf, 12/86)

Yani: Musibeti Allah'a Şikayet etmeli, yoksa Allah'ı insanlara Şikayet eder gibi, "Eyvah! Of!" deyip, "Ben ne ettim ki, bu başıma geldi?" diyerek, âciz insanların duygularını tahrik etmek zarardır, manasızdır ve aynı zamanda kulluğa da uygun değildir.

Musibetlerin verilmesinin bir sebep ve hikmeti de insanın metanet kazanıp olgunlaŐtırılmak istenmesidir. İnsan musibete karşı sabrederse kemal bulup olgunlaŐır. BÖylece Allah'ın isim ve sıfatlarına mazhariyet konusunda sağlam bir zemin, olgun ve verimli bir tarla, mütefekkir ve hikmet sahibi bir okuyucu olur.

Yok bu musibet karŐısında isyan edip sÜrekli Şikayet ederse, o zaman musibetin geliŐ amacı tahakkuk etmemiŐ olduğu gibi, bir de gÜnah ve fısk yÜkünü beline yÜkler. Yani insan musibet karŐısındaki bu isyan ve Őikayeti ile hem dÜnyada hem de ahirette bÜyük bir kayıp ve ziyan yaŐar.

(1) bk. [Mektubat, Yirmi ÜçÜncÜ Mektup.](#)